

Sygn. akt VII U 86/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Stachurska

Protokolant: Monika Jankowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 lutego 2015 r. w Warszawie

sprawy J. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania J. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 19 listopada 2012 r., znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

J. S. w dniu 27 grudnia 2012r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 19 listopada 2012r., znak: (...), odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu odwołania odwołujący podniósł, że zaskarżona decyzja nie uwzględnia faktycznego stanu jego zdrowia powodującego brak zdolności do wykonywania pracy zawodowej, który nie uległ poprawie, lecz ciągle się pogarsza. Występujące u niego choroby mają charakter przewlekły i wymagają systematycznego leczenia farmakologicznego i rehabilitacji. Co więcej, odwołujący jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym, jest zarejestrowany w Urzędzie Pracy i wciąż nie ma dla niego pracy (odwołanie od decyzji ZUS z dnia 19 listopada 2012r., znak: (...), k. 2 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że wykonując postanowienie Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 7 sierpnia 2012r., sygn. akt VII U 164/12, ponownie rozpoznał prawo odwołującego do renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS. Z akt rentowych wynika, że lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 15 października 2012r. uznał, że badany jest zdolny do pracy. Od powyższego orzeczenia został wniesiony sprzeciw do komisji lekarskiej na podstawie art. 14 ust. 2 ustawy emerytalnej. Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 14 listopada 2012r. również uznała

badanego za zdolnego do pracy. Wobec powyższego, zaskarżoną decyzją z dnia 19 listopada 2012r. odmówiono przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie z dnia 15 stycznia 2013r., k. 3 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony J. S. urodzony (...), z zawodu murarz – tynkarz, był zatrudniony:

- od dnia 21 grudnia 1971r. do dnia 31 października 1986r. w Kombinacie (...) w W. na stanowisku tynkarza mechanicznego (świadczenie pracy, k. 4-4v a.r., t. I, k. 91 a.r., zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, t. I, k. 93-94 a.r.);

- od dnia 3 listopada 1986r. do dnia 30 lipca 1988r. u B. L. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Usługi (...) w G. (dokumentacja ZUS, t. I, k. 5 a.r.);

- od dnia 1 października 1988r. do dnia 30 września 1990r. u J. M. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Usługi (...) w W. na stanowisku murarz – tynkarz (umowa o pracę, t. I, k. 6-6v a.r.).

Następnie w okresie od dnia 1 października 1990r. do dnia 31 sierpnia 2003r. odwołujący prowadził działalność gospodarczą pod nazwą Usługi (...), w trakcie której korzystał z urlopu bezpłatnego w okresie od dnia 1 grudnia 1989r. do dnia 28 lutego 1990r. (dokumentacja ZUS, k. 7-7v a.r., t. I, k. 17 a.r.).

W dniu 20 sierpnia 2003r. J. S. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy wraz z kwestionariuszem dotyczącym okresów składkowych i nieskładkowych, świadectwami pracy, umowami o pracę oraz zaświadczeniami (wniosek wraz z załącznikami, t. I, k. 1-11v a.r.). Następnie został skierowany na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 23 września 2003r. uznał badanego za zdolnego do pracy. Wobec niespełnienia przez wnioskodawcę warunku niezdolności do pracy określonego w art. 57 ustawy emerytalnej Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 29 września 2003r., znak: (...), odmówił przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (decyzja ZUS z dnia 29 września 2003r., znak: (...), t. I, k. 16-16v a.r.).

W wyniku odwołania wniesionego przez J. S. od powyższej decyzji sprawa została przekazana do rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Warszawie (odwołanie, t. I, k. 21 a.r.), który w toku prowadzonego postępowania dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych: chirurga, internisty – hematologa, neurologa oraz kardiologa.

W oparciu o wydane opinie Sąd Okręgowy w Warszawie XXI Wydział Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 13 października 2004r. wydanym w sprawie o sygn. akt XXI U 2817/03, zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 29 września 2003r. w ten sposób, iż przyznał J. S. rentę z tytułu częściowej okresowej niezdolności do pracy od grudnia 2002r. do 31 grudnia 2004r. (wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie XXI Wydział Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 października 2004r. w sprawie o sygn. akt XXI U 2817/03, t. I, k. 65 a.r.).

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 13 października 2004r. złożył Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. zaskarżając wyrok w części dotyczącej daty początkowej, od której przyznano J. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Organ rentowy zarzucił wyrokowi naruszenie prawa materialnego poprzez błędną jego wykładnię, a w szczególności przepisu art. 100 ust. 2 oraz art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS przez przyznanie prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 1 grudnia 2002r. do dnia 31 grudnia 2004r. w sytuacji, gdy wniosek o świadczenie odwołujący złożył w dniu 20 sierpnia 2003r., a do dnia 2 września 2003r. pobierał zasiłek chorobowy (apelacja ZUS, t. I, k. 79-81 a.r.).

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2005r. wydanym w sprawie o sygn. akt III AUa 5/05 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyznał J. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 3 września 2003r. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 kwietnia 2005r., sygn. akt III AUa 5/05 wraz z uzasadnieniem, t. I, k. 156-163 a.r.).

Wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 8 grudnia 2004r., znak: (...), przyznał J. S. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 3 września 2003r. do dnia 31 grudnia 2004r. (decyzja z dnia 8 grudnia 2004r., znak: (...), t. I, k. 107 a.r.).

W dniu 26 stycznia 2005r. J. S. złożył do organu rentowego wniosek o ponowne przeliczenie świadczenia i ujęcie do wyliczenia kwot, które są korzystniejsze dla ustalenia podstawy wymiaru świadczenia, tj. zarobków z lat 1972 – 1973. W załączeniu przedstawił zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawione przez Przedsiębiorstwo (...) w W. z dnia 17 stycznia 2005r., w którym ujęte zostały zarobki za w/w lata (wniosek wraz z załącznikiem, t. I, k. 140-143 a.r.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 8 lutego 2005r., znak: (...), wznowił J. S. wypłatę renty z tytułu niezdolności do pracy od 1 stycznia 2005r., tj. od miesiąca, w którym wstrzymano wypłatę świadczenia i uznał, że wskazane świadczenie przysługuje odwołującemu do dnia 31 stycznia 2006r. (decyzja ZUS z dnia 8 lutego 2005r., znak: (...), t. I, k. 150-151 a.r.). Następnie po zwrocie akt z Sądu Apelacyjnego w Warszawie, który rozpoznawał apelację od wyroku z dnia 13 października 2004r., organ rentowy rozpatrzył wniosek J. S. z dnia 26 stycznia 2005r. dotyczący zmiany okresu, z którego ustalono podstawę wymiaru świadczenia i w dniu 15 listopada 2005r. wydał decyzję znak: (...), którą dokonał przeliczenia renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy za okres od dnia 3 września 2003r., tj. od nabycia uprawnień do renty, do dnia 31 stycznia 2006r. (decyzja ZUS z dnia 15 listopada 2005r., znak: (...), t. I, k. 172 a.r.).

W dniu 23 lutego 2006r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją znak: (...) ustalił J. S. od dnia 1 lutego 2006r., tj. od miesiąca, w którym wstrzymano wypłatę świadczenia, prawo do renty na dalszy okres do dnia 31 stycznia 2008r. (decyzja ZUS z dnia 23 lutego 2006r., znak: (...), t. I, k. 178-179 a.r.).

J. S. w dniu 7 grudnia 2007r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych ponowny wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Jednocześnie oświadczył, że nie pozostaje w zatrudnieniu (wniosek, t. I, k. 184 a.r.).

W związku z koniecznością określenia stanu zdrowia odwołujący został skierowany na badanie do Lekarza Orzecznika ZUS, który po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji medycznej, orzeczeniem z dnia 9 stycznia 2008r. uznał odwołującego za częściowo niezdolnego do pracy do dnia 31 stycznia 2010r. (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 9 stycznia 2008r., t. I, k. 188-191 a.r.). Wobec powyższego, organ rentowy decyzją z dnia 24 stycznia 2008r., znak: (...), ponownie ustalił rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 lutego 2008r., tj. od najbliższego terminu płatności świadczenia (decyzja ZUS z dnia 24 stycznia 2008r., znak:(...), t. I, k. 192-193 a.r.).

Kolejnymi decyzjami: z dnia 12 marca 2008r., znak: (...) oraz z dnia 16 marca 2009r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokonał waloryzacji świadczenia przysługującego J. S. (decyzja ZUS z dnia 12 marca 2008r., znak: (...)) oraz z dnia 16 marca 2009r., znak: (...), t. I, k. 194-196 a.r.).

W dniu 9 grudnia 2009r. J. S. złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek, t. I, k. 198 a.r.).

Po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji medycznej Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 19 lutego 2010r. ustalił, że ubezpieczony nie jest osobą niezdolną do pracy (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 19 lutego 2010r., t. I, k. 202-203 a.r.).

W związku ze sprzeciwem wniesionym przez odwołującego sprawa została przekazana do rozpatrzenia przez Komisję Lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 19 maja 2010r. podtrzymała stanowisko Lekarza Orzecznika ZUS uznające badanego za osobę zdolną do pracy (orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS nr (...) z dnia 19 maja 2010r., t. I, k. 206 a.r.). Biorąc pod uwagę powyższe, organ rentowy decyzją z dnia 7 czerwca 2010r., znak: (...), odmówił J. S. prawa do renty

z tytułu niezdolności do pracy (decyzja ZUS z dnia 7 czerwca 2010r., znak: (...), t. I, k. 208 a.r.). J. S. odwołał się od powyższej decyzji (odwołanie, t. I, k. 212-215 a.r.).

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 30 września 2011r. wydanym w sprawie o sygn. akt VII U 829/10 oddalił odwołanie J. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 7 czerwca 2010r., znak: (...) (wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 30 września 2011r. w sprawie o sygn. akt VII U 829/10, t. I, k. 240-241 a.r.).

W dniu 13 października 2011r. J. S. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych kolejny wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy (wniosek, t. II, k. 1-4 a.r.).

Po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji medycznej, w tym: dokumentacji z przebiegu leczenia w latach 2010-2011, kart informacyjnych z leczenia szpitalnego, zaświadczeń o stanie zdrowia wystawionych przez lekarzy leczących oraz wyników badań dodatkowych w postaci: USG, rtg, MR C i L-S, Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 21 listopada 2011r. uznał, że J. S. jest osobą zdolną do pracy (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 21 listopada 2011r., t. II, k. 9 a.r.).

W oparciu o powyższe orzeczenie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 6 grudnia 2011r., znak: (...), odmówił J. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (decyzja ZUS z dnia 6 grudnia 2011r., znak: (...), t. II, k. 15 a.r.). W dniu 14 grudnia 2011r. do Wydziału Orzecznictwa Lekarskiego i Prewencji ZUS wpłynął sprzeciw odwołującego od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 21 listopada 2011r. (t. II, k. 17 a.r.). W związku z powyższym, sprawa J. S. została skierowana do rozpatrzenia przez Komisję Lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 28 grudnia 2011r. uznała odwołującego za zdolnego do pracy (orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS nr (...) z dnia 28 grudnia 2011r., t. II, k. 31 a.r.). Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 30 grudnia 2011r., znak: (...), odmówił więc ponownie przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Jednocześnie uchylił wcześniejszą decyzję z dnia 6 grudnia 2011r. (decyzja ZUS z dnia 30 grudnia 2011r., znak: (...), t. II, k. 33 a.r.). J. S. odwołał się od decyzji z dnia 30 grudnia 2011r. (odwołanie, t. II, k. 35 a.r.).

Postanowieniem z dnia 7 sierpnia 2012r. Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie wydanym w sprawie o sygn. akt VII U 164/12 uchylił zaskarżoną decyzję z dnia 30 grudnia 2011r., umorzył postępowanie w sprawie oraz sprawę przekazał organowi rentowemu celem ponownego rozpoznania (postanowienie Sądu z dnia 7 sierpnia 2012r., t. II, k. 67 a.r.). Zakład Ubezpieczeń Społecznych wykonując powyższe orzeczenie skierował odwołującego na badanie do Lekarza Orzecznika ZUS. Orzeczeniem z dnia 15 października 2012r. Lekarz Orzecznik ZUS ustalił, że odwołujący jest osobą zdolną do pracy (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 15 października 2012r., t. II, k. 75 a.r.). W związku z wniesieniem sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS sprawa została skierowana do rozpatrzenia przez Komisję Lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 14 listopada 2012r. także uznał badanego za zdolnego do pracy (orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS nr (...) z dnia 14 listopada 2012r., t. II, k. 85 a.r.).

W oparciu o powyższe ustalenia decyzją z dnia 19 listopada 2012r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił J. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że odwołujący nie spełnił wszystkich warunków z art. 57 ustawy emerytalnej niezbędnych do nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (decyzja ZUS z dnia 19 listopada 2012r., znak: (...), t. II, k. 87-88 a.r.). J. S. odwołał się od powyższej decyzji.

Postanowieniem z dnia 5 lutego 2013r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych specjalistów kardiologa, ortopedy oraz neurologa celem ustalenia, czy J. S. jest zdolny, czy też całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy zarobkowej, ze szczególnym wskazaniem daty tej niezdolności, czy jest to niezdolność częściowa czy całkowita i na jaki okres oraz jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia odwołującego (poprawa lub pogorszenie), to na czym ona polegała (postanowienie, k. 7 a.s.).

Według biegłego sądowego specjalisty z zakresu neurologii dr med. W. Z. u odwołującego istnieją dolegliwości ze strony narządu ruchu. W zakresie obwodowego układu nerwowego nie stwierdzono istotnych odchyłeń od stanu prawidłowego. Odwołujący ma zachowane wszystkie ruchy, nie istnieją objawy zespołu bólowo – korzeniowego. Stwierdzona asymetria odruchów skokowych (L>P) nie powoduje dysfunkcji kończyn dolnych. Ekspozowane sensacje czuciowe w rękach odpowiadają akroparestezjom i są nieistotne dla oceny funkcji manualnych. W ocenie biegłego neurologa, aktualny stan J. S. nie upośledza istotnie zdolności do pracy i nie daje podstaw do uznania go za przynajmniej częściowo niezdolnego do pracy (opinia biegłego sądowego dr med. W. Z. z dnia 11 marca 2013r., k. 21 a.s.).

Biegły sądowy specjalista z zakresu kardiologii dr n. med. J. K.

w opinii z dnia 11 marca 2013r. stwierdził u odwołującego stabilną chorobę wieńcową z zadawalającą rezerwą wieńcową u osoby z przebytych w 2004r. zawałem ściany dolno – bocznej serca leczonym pierwotną przez skórną koronę plastyką gałęzi okalającej lewej tętnicy wieńcowej z implantacją stentu, przebyte w czerwcu i lipcu 2007r. przez skórne korony plastyki gałęzi przedniej zstępującej lewej tętnicy wieńcowej z implantacją stenów oraz chwiejne nadciśnienie tętnicze. Zdaniem biegłego wyniki badań J. S. dowodzą zadawalającej rezerwy wieńcowej oraz niewielkiego pozawałowego uszkodzenia serca. W badaniu przedmiotowym biegły stwierdził niewielką nadwagę, graniczne ciśnienie tętnicze oraz zmniejszoną dźwięczność tonów serca. Nie zaobserwował innych przedmiotowych odchyłeń w zakresie specjalizacji kardiologicznej i w konsekwencji uznał, że z przyczyn kardiologicznych odwołujący wymaga dalszego nadzoru i leczenia, lecz obecnie (od lutego 2010r.) nie jest choćby częściowo niezdolny do pracy ogólnie dostępnej dla mężczyzn (opinia biegłego sądowego specjalisty z zakresu kardiologii dr n. med. J. K. z dnia 11 marca 2013r., k. 25-25v a.s.).

W dniu 28 maja 2013r. opinię wydał biegły sądowy specjalista z zakresu ortopedii lek. med. M. G., który rozpoznał u J. S. zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego, piersiowego i lędźwiowo – krzyżowego, zmiany zwyrodnieniowe prawego barku oraz zmiany zwyrodnieniowe bioder i kolan. Jednocześnie w czasie przeprowadzonego badania przedmiotowego biegły stwierdził prawidłową wydolność ruchową odcinka szyjnego i lędźwiowego kręgosłupa, kończyny górne z pełną, symetryczną ruchomością oraz prawidłową funkcję rąk. Dodatkowo biegły nadmienił, że kończyny dolne odwołującego charakteryzują się niewielkim zmniejszeniem obwodu lewego uda i lewej nogi, umiarkowanym ograniczeniem zakresu ruchów prawego biodra, niewielkim ograniczeniem zginania i prostowania kolan, cechami uszkodzenia powierzchni chrzęstnej rzepkowo – udowej kolan oraz niewielkim ograniczeniem zakresu ruchów stóp. W związku z powyższym biegły sądowy nie znalazł podstaw do uznania odwołującego za osobę choćby częściowo niezdolną do pracy. Według biegłego pomimo zmian zwyrodnieniowych wielostawowych, aktualna wydolność narządów ruchu jest dość dobra, a odwołujący może wykonywać ostatnie zatrudnienie, tj. działalność gospodarczą – usługi murarsko – tynkarskie (opinia biegłego sądowego specjalisty z zakresu ortopedii lek. med. M. G. z dnia 28 maja 2013r., k. 67-68 a.s.).

W związku z zarzutami wobec opinii kardiologa i ortopedy zgłoszonymi przez J. S. oraz z uwagi na złożenie nowej dokumentacji medycznej i przebyte operacje, Sąd postanowieniem z dnia 14 stycznia 2014r. dopuścił dowód z opinii łącznej kardiologa oraz ortopedy celem ustalenia niezdolności do pracy wnioskodawcy oraz ustosunkowania się do dokumentacji złożonej przez wnioskodawcę po badaniach i stwierdzenia ewentualnej długości trwania niezdolności do pracy (postanowienie z dnia 14 stycznia 2014r., k. 83 a.s., postanowienie z dnia 25 marca 2014r., k. 96 a.s.).

Biegły sądowy specjalista z zakresu kardiologii dr n. med. J. K.

w opinii z dnia 27 lutego 2014r. stwierdził u J. S. zaostrzenie przewlekłej choroby wieńcowej. Według biegłego od początku kwietnia 2013r., kiedy zaostrzyły się objawy niewydolności wieńcowej, odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy okresowo do końca 2014r. Natomiast po tym czasie celowa będzie ocena stanu wydolności wieńcowej chorego (opinia biegłego sądowego specjalisty z zakresu kardiologii dr n. med. J. K. z dnia 27 lutego 2014r., k. 88-89 a.s.).

W opinii łącznej z dnia 26 czerwca 2014r. biegli sądowi: kardiolog dr n. med. A. M. oraz ortopeda lek. med. M. G. stwierdzili u odwołującego: zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego, piersiowego i lędźwiowo – krzyżowego, zmiany zwyrodnieniowe prawego barku, bioder i kolan, przewlekłą chorobę wieńcową serca, nadciśnienie tętnicze,

przebyty zawał serca oraz angioplastykę wieńcową z implantacją stentów w 2013r. W związku z powyższym stwierdzili u wnioskodawcy częściową niezdolność do pracy. W ich ocenie pogorszenie funkcji układu krążenia w kwietniu 2013r. oraz towarzyszące schorzenia narządów ruchu, powodują niezdolność do wykonywania zatrudnienia zgodnego z kwalifikacjami od dnia 1 kwietnia 2013r. do dnia 31 marca 2015r. (opinia biegłego sądowego specjalisty z zakresu kardiologii dr n. med. A. M. oraz biegłego sądowego specjalisty z zakresu ortopedii lek. med. M. G. z dnia 26 czerwca 2014r., k. 160-161 a.s.).

J. S. w okresie pomiędzy 31 stycznia 2010r. a 1 kwietnia 2013r. nie był zgłoszony do ubezpieczeń emerytalno – rentowych (pismo ZUS z dnia 23 lutego 2015r., k. 198 a.s.). W tym czasie z uwagi na trwające postępowanie w sprawie o rentę zarejestrował się w Urzędzie Pracy jako osoba bezrobotna bez prawa do zasiłku.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy oraz na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych ubezpieczonego. Autentyczność zgromadzonych dokumentów, przywołanych powyżej, jak również ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie była kwestionowana przez żadną ze stron, dlatego też Sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy.

W ocenie Sądu Okręgowego opinie biegłych są rzetelne, gdyż zostały wydane w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującego, a wydający je biegli są specjalistami w swojej dziedzinie, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Z tego względu ich opinie nie budzą wątpliwości i zastrzeżeń w zakresie określenia stanu zdrowia odwołującego i jego niezdolności do pracy. Potwierdzeniem tego jest dodatkowa okoliczność, że ani odwołujący, ani organ rentowy nie złożyli zastrzeżeń do uzupełniającej opinii biegłego J. K. oraz do opinii łącznej biegłych M. G. i A. M.. Pełnomocnik organu rentowego na rozprawie w dniu 11 lutego 2015r. także wskazał, że nie kwestionuje stanowiska biegłych i pozostawia sprawę do uznania Sądu (protokół rozprawy z dnia 11 lutego 2015r., k. 194-195 a.s.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie J. S. od decyzji organu rentowego z dnia 19 listopada 2012r., znak: (...), było niezasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013r. poz. 1440; ze zm.) – zwanej dalej: „ustawą emerytalną”, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W myśl art. 57 ust. 2 przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Wskazane warunki te muszą być spełnione łącznie. Pierwszy z nich, tj. niezdolność do pracy, jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego,

biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy) (wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03, OSNAPiUS rok 2004, Nr 19, poz. 340.).

Kolejna przesłanka, o której mowa w art. 57 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej, wiąże się z treścią art. 58. Wskazany przepis określa w ust. 1, że warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej:

- 1) 1 rok - jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat;
- 2) 2 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat;
- 3) 3 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat;
- 4) 4 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat;
- 5) 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.

Jeśli chodzi zaś o trzeci z warunków z art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej, to wiąże się on z okresami, w czasie których powinna powstać niezdolność do pracy (bądź w ciągu 18 miesięcy od ich ustania), aby ubezpieczony mógł skorzystać z prawa do renty.

Wskazywane warunki, z wyjątkiem niezdolności do pracy, nie podlegają ocenie, jeśli w oparciu o art. 61 ustawy emerytalnej prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu. Następuje to wtedy, kiedy ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy. W przypadku postępowania o przywrócenie prawa do renty koniecznym i jedynym warunkiem jej ponownego przyznania jest ustalenie tylko jednej z przesłanek warunkujących przyznanie prawa do świadczenia, tj. niezdolności do pracy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 30 grudnia 2013r., III AUa 1204/12).

W rozpoznawanej sprawie Sąd ustalił, iż renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy przysługiwała J. S. w przeszłości. Odwołujący pobierał ją przez kilka lat do dnia 31 stycznia 2010r. Po tej dacie z uwagi na odzyskanie zdolności do pracy, prawo do renty nie było przyznane. Wedle biegłych sądowych, których opinii J. S. nie kwestionował, odwołujący ponownie stał się niezdolny do pracy od 1 kwietnia 2013r. W tym zakresie identyczne stanowisko prezentowali biegły ortopeda oraz dwóch biegłych kardiologów. Zdaniem Sądu nie było podstaw, aby wskazaną ocenę kwestionować tym bardziej, że odwołujący ją zaakceptował i nie zgłaszał zarzutów.

Wobec powyższego w rozważanym przypadku nie ma zastosowania art. 61 ustawy emerytalnej. Z uwagi na fakt, iż J. S. stał się niezdolny do pracy od 1 kwietnia 2013r., a więc po upływie 18 miesięcy od daty ustania prawa do renty, to wszystkie warunki określone w art. 57 ustawy muszą być spełnione i podlegają badaniu. O ile odwołujący spełnił jednak pierwszy i drugi z warunków, tj. od 1 kwietnia 2013r. jest osobą częściowo niezdolną do pracy i posiada okres składkowy wynoszący ponad 5 lat, o tyle nie spełnił trzeciego z koniecznych warunków. Niezdolność do pracy nie powstała w okresach wymienionych w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej ani w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Wynika to z tego, że J. S. od daty zaprzestania pobierania renty (tj. od 31 stycznia 2010r.) nie pozostawał w ubezpieczeniu. W tym czasie nie był zatrudniony ani nie były opłacane składki z innych tytułów wymienionych w art. 57 ust. 1 pkt 3. Zarejestrował się jako osoba bezrobotna, lecz nie posiadał zasiłku dla bezrobotnych, a zatem niezdolność do pracy nie powstała w czasie okresów nieskładkowych (lub w ciągu 18 miesięcy od ich zakończenia), o których mowa w w/w przepisie.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 stycznia 2014r. potwierdził, że jednym z warunków uprawniających do renty z tytułu niezdolności do pracy, określonym w art. 57 ust. 1 pkt 3 u.e.r.f.u.s., jest powstanie tej niezdolności w okresie ubezpieczenia; najpóźniej w ciągu 18 miesięcy po jego ustaniu. Skutkiem związania prawa do świadczeń z ubezpieczeniem jest utrata tego prawa po ustaniu ubezpieczenia. Osoba, której ubezpieczenie ustało, nie ma żadnych uprawnień wynikających z tego ubezpieczenia i aby uprawnienia takie uzyskać musi ubezpieczyć się ponownie. Okres ubezpieczenia rentowego po przerwie w ubezpieczeniu trwającej kilka lat zaczyna biec na nowo, a z poprzedniego ubezpieczenia nie wynikają uprawnienia w zakresie prawa do renty. W przypadku osoby, podlegającej ubezpieczeniu w odpowiednio długim okresie poprzedzającym powstanie niezdolności do pracy (por. art. 57 ust. 2 i art. 58 ust. 4 u.e.r.f.u.s.), prawo do świadczeń powiązane jest z ubezpieczeniem rentowym. Nie ma takiego powiązania w przypadku osoby, która stała się niezdolna do pracy po wieloletniej przerwie w ubezpieczeniu (II UK 232/13, Lex nr 1424853).

W przedmiotowej sprawie, z uwagi na okoliczności, o których była mowa, J. S. pomimo częściowej niezdolności do pracy od 1 kwietnia 2013r., renta nie może być przyznana. Odwołujący choć powinien, nie spełnia wszystkich warunków z art. 57 ustawy emerytalnej. Nie jest przy tym osobą całkowicie niezdolną do pracy, a z tego powodu nie może być zastosowany art. 57 ust. 2 ustawy, który zwalnia od obowiązku wykazania przesłanki z art. 57 ust. 1 pkt 3.

Mając na względzie powołane okoliczności, Sąd Okręgowy na podstawie art.

477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

Zarządzenie: (...)